

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 3. De modo, quo inceperunt extraordinariæ Dei visitationes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT III.

De modo, quo inceperunt extraordinariæ DEI
uisiones.

*Differitur de omnibus in genere, ac de bonis, quibus fuit per illas
cumulata ipsius anima.*

Postquam DEUS famulam suam vidit bene dispositam ad id, quod proposuerat in illa operari, statim applicuit manus operi, facto initio ab apparitionibus, & revelationibus, contingentibus in somno, sicut incepit agere cum Patriarcha Jacob, & Rege Salomone, quæ revelationes iuxta Sanctum Thomam, sunt imperfectiores fieri solitis in vigilia, quam accommodatissima tamen incipientibus, nè communicationem huiusmodi rerum attribuunt suis industrijs ac meritis, dum vident, quod eveniant dormientibus, quando alienissimi sunt ab illis petendis, & adhibenda pro iisdem consequendis ulla diligentia.

§. I.

De duabus apparitionibus in
somno.

Prosequens itaque narrationem, quam commemoravimus, sic ait:

Cum Dominus DEUS in conferendis mihi prædictis gratijs perseveraret, ut inchoaret in ista miserabili creatura id, quod Divina ipsius Majestas secundum suam bonitatem, nec non altissima & incomprehensibilia iudicia decreverat, excitavit in mea anima magna & ardentia desideria, ut ex intimis meis præcordijs ipsum quærerem ac amarem, propterea que investigarem, ubi reperirem Dominum, quem tantopere amabam, ac desiderabam, dicendo illi diu noctuque: *Ubi es bonum meum, & quies mea, quia tui desiderio emorior? ubi moraris Cor meum; ubi te quaerens & inveniam infinitum Bonum anime meæ?* Dum ita aliquot dies traducerem, apparuit mihi Christus Dominus primum quadam nocte dormienti, & quia illum amabam ex

rota anima mea, somniavi, quod concitato passus, & quasi fatiscens, atque anhela, quærendo DEUM meum obirem quoddam Claustrum & Sacella cujuspiam Monasterij, & quod ita obambulans ex improvise viderim ac invenerim Divinam Majestatem affixam cruci, in specie tam lamentabili ac Divina, ut una ex parte vulneraverit cor meum dolore atque compassione, ex altera vero accenderit vehementi sui amore. Cum igitur ipsum deprehendissem, cucurri sine intermissione, ad amplectendos sacratissimos ejus pedes, & magno affectu, ac reverentiâ, & amore cæpi illi dicere: *Ubi eras Bonum anime, & Cor meum, quod te non invenirem? Quærebam ego te omnibus meis viribus, & non te videbam: ubi te abdideras, dic, Bonum meum infinitum?* Dominus autem me quam amantissimè aspiciebat, audiebatque loquentem, & ostendebat sibi non displicere, quod ipsius pedes indignis meis stringerem brachijs. Amplexabar illos sat diu, cum interim mea anima Dominum suum amaret ex omnibus viribus suis, & recrearetur illo favore. Atque ita expergefacta ex eo somno, in quo anima mea tota fuerat abrepta, retinui ardentissimos affectus erga Dominum, quem videram, qui que mihi se jam subdlexerat, firmissimè statuens derelinquere amore ejus universa. Et quia hæc intellectualis visio animæ fuerat prima, ac instar somnij, nihilque simile eram experta, fui attonita hæc novitate, & dicebam ad me ipsam: *Quale somnium hoc fuit, quod adeo animam meam abripuerit, adeoque inflammaverit amore DEI, ut ab illo propè nec ad momentū possim avelli?* Aliâ vice somniavi, me in quodam cubiculo domus meæ reperissem puerulum duorum vel trium annorum, quem ubi conspexissem, existimavi esse Christum Dominum

minum, cucurrique ad ipsum, ac sublatam in ulnas amplexabar, & osculabar, mirisq; modis ei ablandiebar: dum autem hoc facerem, animadverti illum puerulum esse DEUM, quod me tantopere turbavit, ut subito ipsum deposuerim humi, cum qua consternatione fui expergefata. Postridie manè dum irem ad Communionem, jamque sumptura essem sacram Hostiam, videbatur mihi puerulus ille præcedentis noctis amplecti meam animam, unde in me fuerunt excitati tanti affectus amoris DEI, tantaque desideria, ut ijs colliquefcerem; quia verò putabam me tantam vim, si ea diu duraret, non posse sustinere, dixi DEO, vellètne me hinc ad se transferre? sed Divina Majestas mihi respondit: Anima, nequaquam: non enim explevisti, quod tibi est faciendum. Triduo, vel quadriduo non poteram istum infantem dimittere ex meo corde, habens animam unitam, atque conglutinatam cum DEO, & quotiescunque recordabar pueruli, exardescabant affectus tantâ vehementiâ, ut, si duravissent, non fuisset illis ferendis.

Hæc duo mysterijs plena somnia habuit ista famula DEI in suis initijs, quorum affectus tam admirabiles eorum præbent testimonium, quod fuerint Divina; quia illos nec natum, neque demon possent excitare,

§. II.

Quales fuerint apparitiones in Vigilia.

Plerumque tamen ista apparitiones contingebant in Vigilia, cum vacaret orationi, & esset collecta, habens animam vehementer flagrantem amore DEI, ac desiderijs ipsi placendi. Tunc spiritus elevabatur ad videnda mirabilia, quæ illi DEUS manifestabat. Et hæc ipsi quandoque videbantur representari in eodem loco, in quo orabat, alias ubi fuerunt peracta, ut est Stabulum Bethleemiticum, mons Calvaria; subinde in alijs remotis, ac diversis locis, sed accommodatis rei, quæ exhibebatur; & interdum abripiebatur ad Cælum, in quo raptu modo in se deprehendebat indicia corporis remanentis eo loco, in quo versabatur, eò quòd ex-

periretur aliquam respirationem, vel quòd se aliquantum moveret; modo verò non sentiebat, an ibi corpus remaneret, an abiret unà cum spiritu, quidve cum ipso ageretur, ad eum modum, de quo locutus est sanctus Paulus dicens de suo rapto: In corpore, vel extra corpus, nescio, DEUS scit. Tamen ità disponebat DEUS (quòd suæ familie gratificaretur) ut isti imptus fierent ijs locis ac temporibus, quibus non animadvertentur ab alijs.

In his vifitationibus DEUS semper communicabat speciale lumen anime ipsius, ut perciperet, atque intelligeret ea, quæ illi manifestabat, præsertim verò ipsummet admittendis modis videret & cognosceret, jam ut est DEUS, & secundùm Divinas ejus perfectiones, ac proprietates Personales; jam modo quodam purè spiritali, & intellectuâli; alias autem videbat Personas Divinas in specie aliqua humana, in qua solent depingi, ità tamen, ut bene adverteret, corpus assumptum à Persona Patris, vel Spiritus sancti, non esse verum corpus humanum, sicut Filij DEI, quem ut hominem innumeris vidit vicibus; & quamvis semel, iterumq; dubitaverit, an ipsum non conspexisset oculis corporeis, ordinariè tamen illum semper videbat oculis tantùm anima speciali lumine collustratis, in quo se ei videndum exhibebat jam ut infantem, jam ut crucifixum: plerumq; tamen comparebat in sua propria specie, & statura viri adulti, exhibente autem triginta triu annorum, qualis est in celo, quæ non est multum procerâ, neque parva, sed bene proportionata, & quamvis ipsum diversis vicibus viderit indutù elegantissimo ac admirabili vestitu, is tamen ordinariè erat honestus, coloris ferruginei, seu cerulei obscurioris, protensus ad pedes instar talaris togæ, seu vestis interioris, antèrius clausæ, qualem gerunt nonnulli Ecclesiastici; supra illam verò gestabat quoddam quasi pallium, ejusdem coloris, brevius dictâ togâ, & carens collari, applicatum humeris, quâ parte erat valde latum: apparebat autem ad collum, & aperturas manicarum quiddam quasi lineum, nitidissimè candicans: capillum habebat defluentem usque ad humeros, in medio discriminatum, & in capite quoddam quasi diadema.

ex auro purissimū: atque in his omnibus praeseferebat tantam auctoritatem ac maiestatem, ut abunde ostenderet, se esse tam verum DEUM, quam verum Hominem: atque in primis, in Divino ejus vultu resplendebant undiq̄ quidam Divinitatis ac potentia, & infinitarum perfectionum, adeo ut cum quadā ex primis vicibus illum eo modo conspexisset, dicat, quod sibi visa fuerit contremiscere, demiseritq; praereverendia oculos, propter Divinitatem ipsius praesentiam, neque scriberet, quid sibi esset dicendum aliud, quam: Ah, mi Domine, o Majestas! Et quia haec visio est intellectualis, non semper potest, pro solo suo libitu, intueri illius vultum, vel videre vultum manuum, nisi in ea specie, & modo, quo illa caelitus acceptum lumen illi exhibebat, quod se accommodat affectibus, quos reperit in anima, vel ad quos in ea excitandos datur. Unde quando praedominatur affectus reverentiae, & propria confusionis, demittit vultum, quando vero amor & confidentia, tunc illum erigit ac attollit. In istis apparitionibus saepius ipsi loquebatur DEUS, non voce sensibili, quam percepisset auribus corporis, sed voce internā, cum primis distinctā & clarā, quam percipiebant aures animae. Loquebatur illi verba pauca, gravia, & sententiosa, dicebatq; talia, quae plena erant infinitā Sapientia ac Bonitate illius Domini, qui ea proferebat; praeterquam quod in ipsis nihil reperiretur dedecens auctoritatem & gravitatem Divinae ejus Personae. Alias (& hujusmodi colloquia erant ordinaria in oratione) illam alloquebatur, non exhibendo se illi praesentem, sicut fit si quis audiat alium loquentem in tenebris. Quotiescunque ipsam Christus Dominus affabatur, certo utebatur vocis sono sibi proprio, adeo ut mihi saepe diceret, quod illum nōset ex vultu & loquela, sicut amicus solet cognoscere eum, quo cum multum versatur: & quod est amplius, quando ipsum aliquoties vidit scribentem ea, quae deinceps referemus, dicebat, se etiam discernere formam & figuram characteris; quandoquidē, tam in loquela, quam in characterē, relucere certus quidam modus Divinitatis, & maiestatis ipsi propriae. Exempli loco erit prima earum apparitionū,

quae illi contigerunt vigilanti, quae ipsa in suis scriptis refert his verbis:

Dum quodam die adessem Sacrificio Missae, dedit mihi DEUS, sub elevatione sacrae hostiae, lumen internum, cum quovidi existentem sub illis speciebus sacramentalibus Majestatem DEI, & Hominis veri: aspiciebam illum ego indigna & miserabilis, & Dominus pariter nos aspiciebat ibi praesentes, pauperes creaturas suas. Cohorrescebam, dum Dominum Majestatis, & nos miserabiles, sub eodem viderem tecto, dicebamq; intra memet ipsam: *Tua Majestas, & nostra vilitas!* atque id me diu tenuit attonitam. Finito Sacro discessi, & Dominus mihi ter quaterve obviam venit, collocando se ante me, & postquam coram me aliquamdiu stetisset, disperebat; eratq; tantum meum solatium, quod capiebam ex ejus praesentia, ut nihil mihi ulpam praeter DEUM meum ac me videretur existere, velleque ipsum per omnem vitam sequi: quando vero abibat dicebam: *Heu me miseram, quae procul dubio Dominum meum offendi, ut propterea ab illo sim derelicta!* Plorabam cogitans, ita se rem habere, & proponebam, quod ipsum non essem amplius offensura. Hinc sum majorem assequuta istius Domini cognitionem, quam prius habuerim, ideoque illi magno affectu dicebam: *Bonum meum, etiamsi te non noverim, bene tamen te novi, & quamvis te non videam, bene te video; & mirabar infinitam Christi Domini sapientiam in se occultando, atque manifestando animae, quae etsi ipsum re verā cognoscat ac videat, non videtur tamen sibi illum cognoscere aut videre, quandoquidem multo plus est quod illum latet, quodque experitur, & nescit explicare.*

§. III.

De varietate, frequentia, & praesstantia istarum apparitionum, ac de bonis, quae operabantur.

Juxta hujus visitationis modum continuabantur caeterae, usque adeo frequentes, varia,

*ria, & præstantes, quoad tum res, qua illi in
ijs revelabantur, tum modum revelationis,
ut illa ipsa obstupesceret, & contremisceret
ad acceptandas tantas gratias.*

Quadam vice, *inquit*, postquam me visitavisset Christus Dominus cum sua sanctissima Matre, dixi illi: O Domine, non sum digna tantis gratijs. Dominus autem mihi respondit: Nunquid non ponderabas in hesternis meditationibus infinitam Potentiam DEI, ipsiusque immensam Bonitatem, & quomodo conferat tantas gratias, tam dignis, quam etiam indignis? quo responso habito conticui, dixi tamen illi secundo: O Domine, qualia sunt ista adeo magna & extraordinaria, quæ mihi dicuntur, ut vix similia legantur contigisse Sanctis? atque, me mulieram! ego non sum Sancta. Respondit Dominus: Ergone mea Potentia est alligata solum ad id, quod feci? quibus mihi verbis multo amplius indicavit, quasi diceret: Mea Fides & mea Lex est immutabilis: in reliquis autem nemo est, qui mihi præfigat terminum, quò minus præstem gratias, pro meo libitu.

Aliàs cogitans de eximijs gratijs, quas mihi Dominus conferebat, dixi illi: Domine, quis unquam crederet, tantas, ac tam mirabiles gratias & favores, quibus me cumulas? Responditque mihi Dominus: Quare non crederentur? nonne fuit majus meum & Bonitatis meæ ac Misericordiæ opus, quòd sim factus homo propter homines, & tantum illorum causâ fuerim passus, quòdque vobiscum manserim in Sacramento Altaris? Si hæc tam admiranda opera feci, nunquid non potero minora: atque si illa Fide creduntur, quæ ratione non credantur ista? Simili modo me longè amabilius, aliâ vice pacavit decumbentem in lecto præ magna debilitate, quando dignatus est apprehendere, meum brachium, ut me elevaret, eò quòd me ego non possem erigere. Cumque eo demersa profundissime in abyssum propriæ cognitionis, illi dixissem, me non cõsentire (ut mecum taliter agat) & alioquin me penitus perditum & pessundatum iri,

neque id à me posse sustineri, Dominus mihi dixit: Adverte, quid est amplius, an quòd hoc tibi faciam, ut me adjuvante, confurgas, an verò, quòd maneam in Sanctissimo Sacramento, ut me fumant ij, quos ego amo, propter quos etiam sumor à tot malis Sacerdotibus? His, aliisque verbis mihi suaviter dictis me disposuit ad consentiendum, ut à Divina ipsius Majestate adjuvarer, unde intellexi suavitatem DEI, in disponendis ita auxilijs, ut faciat, nos velle id, quòd antea nolebamus, salvâ hominis libertate.

Hunc in modum me Dominus tam frequenter invisibat, ut aliquando mihi diceret, non esse multum, si quotidie semel visantur amici, & agebam interdum tam familiariter cum Divina ipsius Majestate, quam si de rebus meæ animæ conferrem cum aliquo Patre spirituali, avidissimo mei commodi ac solatij, & ille mihi ad mea quæsitâ responderet, meque quam affabilissimè instrueret, vel quasi idem Dominus se gereret instar Parentis addictissimi suo Filio, eundemque amanter alloquentis, & manifestantis ipsi sua secreta, ac respondentis propositis sibi ab eo dubijs. Et verò manifestabat mihi interdum sua secreta, ac si librum coram me aperiret, ut illa in eo legerem.

Hoc fiebat in imitijs, ut ipsa ostendit, dum suam narrationem his verbis concludit: Ex eo tempore cœpi rejicere ac deserere ex corde omnia propter hunc Dominum, & odio me ipsam prosequi, ac amare Divinam Majestatem ex omnibus viribus meis, optando & fatagendo, ut in universis exquerer ejus voluntatem, utque illum honorarent, & ipsi servirent omnes creaturæ; quò factum est, ut illius gratiâ adjuvante, (ad cujus gloriam hæc omnia recensentur) pervenerim ad eum statum, ut non jã in me, sed in Christo Bono ac Domino nostro viverem, amando, quam possem maxime, quòd ipse amat, & abhorrendo similiter ab eo, à quo ille abhorret, idque sine difficultate, & repugnantia: jam enim caro quasi subiecta est Spiritui, nec fertur, vel propendet magis in quidquam aliud, quam in id, quod

quod ille vult. Et quamvis verum sit, me deinceps passam fuisse aliquas tentationes diaboli, omnes tamen illæ non sunt fundatæ in passionibus immortificatis carnis & sanguinis, sed proveniunt à fraudibus inimici, qui cum strepitu armorum ac tumultibus, vult quasi extrinsecus animam invadere, DEO id, ex incomprehensibilibus suis iudicijs, permittente. Quod quidem attinet ad diabolum, ingrederetur in illam, si posset, per qualemcunq; tandem portulam, quam inveniret apertam: sed omnes ipsius insultus, strepitus, ac tumultus semper, quæ est Bonitas & Misericordia DEI, recidunt in nihilum, majorémq; adferunt molestiam & crucem animæ, quàm notabile periculum. Iste est status, in quo me Dominus DEUS per suam tantum misericordiam modò tolerat, & ego fruendo dictâ pace & quiete, amandòque DEUM ex toto corde & omnibus viribus, velut oblita omnis rei, quæ non est ipse, & omnem in illo spem reponens, vivo simul in magno timore, metuens, ac tremens in omnibus meis operibus, & verbis, atq; cogitationibus, dum semper omnia persequor, nihilque prorsus mihi ipsi fido, sicut qui semel iterumque incidit in dentes lupi, ubi didicit vivere cum timore ac sollicitu-

dine. Hæc namque magna bona elicit, & potuit elicere magnus Magister ac Dominus noster, ex illis malis & peccatis meis, in quæ ex mea miseria, & ipsius permissione sum prolapsa. Atque ita, cum experientia, quam habeo istarum mearum miseriarum, & cum lumine, quod meæ animæ dat DEUS, pro illis cognoscendis, sum, & conservor à Divina Majestate bene sedens in isto cognitionis propriæ furore, ut, quidquid cruciat & affligit, vix sentiam; imò mihi facilè videatur & leve, sustinere quidlibet, dum confidero modicum, quod patior, comparatum cum tormalis, quæ pati mereor: in hoc præterea loco cognitionis mei ipsius, qui est ad eò proprius locus meus, invenio DEUM meum, & illum cognosco ac amo, tanquam Bonum infinitum meum: atq; ipse quærit me miserabilem, meque visitat & consolatur, ac revelat mihi sua Divina secreta, & illuminat me, ut cognoscam ipsius perfectiones, communicans se hæc ratione parvulis, qualis sum ego, eò quòd delicia ipsius sint, esse cum filijs hominum, sicut Divina Majestas dixit, & experientia ostendit: quapropter adoretur, & glorificetur in æternum ab omnibus suis creaturis. Amen.

CAPVT IV.

Quomodo DEUS etiam voluerit, ut nonnulli Angeli ipsi assisterent, pro ejus custodia, & quidam Sancti illam sæpe visitarent, pro ipsius solatio, manifestaveritque illi præstantiam, suavitatem & securitatem viæ, quâ ipsam ducebat.

*Q*UOMODO DEUS vellet famulam suam ducere vijs internis, ac tam novis & inusitatis, voluit illi quoque attribuire aliquos Angelos speciales, qui ipsam per illas ex officio sibi proprio, ducerent, & comitarentur, atque ex singulari gratia ei assisterent, non solum invisibiliter, qualiter assistunt cæteris fidelibus, verum ita, ut illos videret ac audiret oculis, ac auribus animæ.

Et quia ubique eorum fit mentio in hac Historia, oportet modò aliquid de singulis dicere.

§. I.

De Angelo Custode.

IN primis ab eo statim tempore, incepit se illi spectandum exhibere Angelus Custos, in specie decennis pueri, mirè formosum ac splendidum, & candidâ veste indutum, præferens in vultu magnam majestatem ac

posera-